

Umbra și omul

Alecu Donici

Un om nu prea cu minte
Să-și prindă umbra vrea,
Dar când pornea nainte,
Și ea mergând sporea.
Iar ea fugea mai tare
Și ori cu ce o alunga,
Tot umbra nu se da.

Când ostenit de goană, el îndărăt se-ntoarse,
Atuncea ea din urmă cât cole îl luase.

Așa-i acea nălucă, nătângă și fatală
Ce pururea ne-nșală,
Sub nume de noroc,

Și după care unii neconținut s-alungă
Dar nu pot să-l ajungă;
Iar alții, stând pe loc,
De el se folosesc.

Și fără nici un merit favoru-i dobândesc.